

2024-12-22

Ik had onlangs een overleg bij HDS. Na afloop merkte Jeroen onze voorzitter tussen neus en lippen op dat hij 'Zomaar een zaterdag bij HDS' - stukjes die ik regelmatig over de club schreef - miste. Nadat ik onderweg naar huis de accu op mijn fiets de opdracht had gegeven om mij een tandje te helpen, dacht ik na over de opmerking van de voorzitter. Nou is het niet zo dat als de voorzitter zo iets tegen me zegt dat ik dan onmiddellijk tot actie overga. Maar dit keer had hij gelijk dus ben ik achter mijn laptop gekropen met als resultaat deze Zomaar.

Ik zeg van tevoren dat het een andere Zomaar is dan jullie van mij gewend zijn. De ondertoon is serieuzer. De mensen die daarop niet zitten te wachten, adviseer ik om wat anders te gaan doen.

Al langer liep ik met het idee rond om een keer verslag te doen van wat ik langs de lijn zie en hoor bij de thuiswedstrijden van ons eerste. Ik was gewend om tijdens de wedstrijden een paar rondjes om het veld te lopen en hier en daar een praatje te maken. Bertus deed dat ook, we kwamen elkaar regelmatig tegen. Maar tegenwoordig maak ik deel uit van een groepje supporters die zich nog lang niet oud voelen maar het wel zijn. Als het eerste thuis speelt en het weer mee zit, zijn zij van de partij.

Voordat ik hierover meer ga vertellen eerst iets over het eerste. Toen ik met Gerard over het eerste elftal sprak, had hij het vaak over het vlaggenschip van de vereniging. Omdat ik niet zeker wist wat hij daarmee bedoelde en me afvroeg wat de relatie zou kunnen zijn tussen de scheepvaart en het voetbal, vroeg ik het aan hem. Hij antwoordde dat hij het ook niet wist. Maar Gerard zou Gerard niet zijn geweest als hij er niet aan had toegevoegd dat de Ruijter misschien ooit zelf gevoetbald heeft. 'Bedoelde je de Ruijter van de gekleurde hagelslag?' was mijn vervolgvraag. "Nee" zei hij "ik dacht

aan Michiel de Ruyter de baas van de Zeven Provinciën". Daar liet ik het bij. Eén ding wist ik zeker. Gerard had niet alleen een onbegrensde kennis van het voetbal, hij moet op de lagere school ook een dikke voldoende voor Vaderlandse Geschiedenis hebben gehad. Mijn cijfer daarvoor ben ik vergeten, Gerard niet!

Goed, terug naar het groepje mannen langs de lijn bij het eerste. De harde kern daarvan bestaat uit Wim Harteman, Wim van Amerongen en Teus Gijsbertsen. Zij waren de hoofdrolspelers in de verhalen over HDS in vroegere tijden. Verzamelpunt is de rollator van Wim naast de lichtmast ter hoogte van de middellijn. Vanaf die plek volgen we de wedstrijd op de voet. Ook al hebben we daar nooit afspraken over gemaakt we hebben een soort van taakverdeling.

Zo is Wim onze vaste contactpersoon naar de bezoekers toe, ze staan meestal naast ons. Vanuit zijn scherpe geheugen over het ontstaan en de ontwikkeling van bezoekende verenigingen, weet hij dikwijls bijzondere dingen te vertellen. Wim doet dat met een zekere charme en altijd met een positieve ondertoon. Ook daardoor zijn onze gasten geïnteresseerd in wat hij te vertellen heeft.

De andere Wim is onze commentator van dienst. Met woord en gebaar volgt hij de wedstrijd. Het is soms net alsof hij hardop in zichzelf staat te praten. Hij maakt dan vaak een vergelijking tussen wat er nu op het veld gebeurt en de tijd dat hij zelf voetbalde. Dat de balans dan nog wel eens uitslaat naar 'Vroeger was alles beter' nemen we voor lief. Eén ding is zeker Wim staat te juichen als zijn kleinzoon een mooi doelpunt maakt en daarmee de wedstrijd in het voordeel van HDS beslist.

Teus bemoeit zich niet met wat de beide Wimmen doen, hij gaat zijn eigen gang. Ook al beschikt hij niet over de apparatuur, in termen van het hedendaagse voetbal is Teus onze video analist. Hij volgt de spelers en de speelwijze van het team en komt dan vaak tot verrassende conclusies over wat er goed en minder goed gaat. Ik weet zeker dat Teus voor onze trainer en aanvoerder van waardevolle betekenis kan zijn om het team nog beter te maken. Dus Jan en Laurens drink een keer een kopje koffie met Teus. Een koekje erbij vindt hij lekker.

Tenslotte nog dit. Laatst kwam ik tijdens een ommetje in de buurt van de Meanderschool een jonge HDS-er tegen. Ik kende hem niet maar hij was te herkennen aan zijn HDS-outfit. Behalve met zijn telefoon was hij druk doende om reclamefolders te bezorgen, zijn karretje lag er nog vol mee. Desgevraagd vertelde hij me dat hij in de O12 voetbalde en dat hij het daar erg naar zijn zin had. Hij was een echte ambassadeur van zijn team want voordat we afscheid van elkaar namen, nodigde hij me uit voor een thuiswedstrijd van de O12. "Kom je een keer kijken?" vroeg hij me. Ook al is het stellen van prioriteiten nooit mijn sterkste ding geweest, dit keer heb ik besloten om op de uitnodiging van de jonge HDS-er in te gaan. Dus als de O12 op zaterdagmorgen een keer thuis speelt, kom ik kijken. Dat wordt dan volgend jaar. Ik nodig iedereen uit om dat ook te doen. Dat is wel zo gezellig!

Maar voor die tijd zien we elkaar bij het Oliebollentoernooi en de Nieuwjaarsreceptie van HDS.

Klaas van Eldik